

Жадното за наука македонче

Венка бѣше най-малката и най-прилежна ученичка въ първо отдѣление. Родомъ бѣ отъ македонското селце Таневци. А чакъ въ Калиново бѣ открито училище за таневскитѣ деца. Когато татко ѝ доведе малката ученичка да я записва, каза на учителя:

— Моето момиче е слабичко. Дали ще може да изминава стрѣмнитѣ хълмове и дълбоки пропасти, които дѣлятъ Таневци отъ Калиново?

— Може да я освободимъ тая година, да не посещава училище, — отговори учительтъ.

Венка, устремила своитѣ сини очи въ учителя, промълви:

— Искамъ да ходя на училище!

— Но ти пакъ ще ходишъ, дете, — отговори ѝ учительтъ, — но догодина.

— Нека да заякнешъ, Венке! Ти не ще можешъ да вървишъ съ другарчетата си, — додаде татко ѝ.

Две малки сълзи изпълниха ясниѣ, сини очи на детето. То продума едва чуто:

— Нека ходя на училище, татко! Искамъ да се науча да чета!

— Ако е все хубаво времето, като сега, добре! — загрижено промълви татко ѝ. — Но като завѣе зимата? Като се натрупатъ прѣспи?

— Въ такова лошо време ще я освобождавамъ отъ училище, — каза учительтъ и я записа.

Звънчето прикани трудолюбивитѣ македонски деца къмъ учение. Венка, най-малката, бѣ най-добрата и прилежна ученичка. Какъ бързо запомняше буквитѣ! Колко хубаво ги пишеше!